

בש"פ 5009/19 - צבי זר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5009/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

העורר: צבי זר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-
יפו בתיק בע"ח 44485-01-18 מיום 23.6.2019
שניתנה על ידי כב' השופט אברהם הימן

תאריך הישיבה: כ"ח בתשרי התש"ף (27.10.2019)

בשם העורר: בעצמו
בשם המשיבה: עו"ד נילי פינקלשטיין; עו"ד מירב גבע

החלטה

1. ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כבוד השופט א' הימן) מיום 23.6.2019 בבע"ח 44485-01-18.

2. עניינו של הערר בשבע עשרה בקשות לקבלת חומרי חקירה, במסגרת סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החוק), שהגיש העורר לבית המשפט קמא. בית המשפט דן בהן במאוחד, ודחה אותן, ועל כך הוגש הערר.

3. המשיבה תמכה בנימוקי בית המשפט קמא בדחיית הבקשות וגרסה כי יש לדחות את הערר על כל חלקיו. בתשובתה עמדה המשיבה על כך שהעורר חוזר על טענות שהעלה ונדחו בעבר מבלי להבהיר מה תועלת תצמח מהעברת החומר המבוקש לידי וטענה כי כל עיקרן מסע דייג שנועד להתיש ולהכביד על ניהול ההליך. עוד ציינה

המשיבה כי חלק מהטענות בערר נוגעות לתנאים שקבע בית המשפט קמא באשר לאופן העיון בדיסקים כחלק מחומר החקירה בהחלטתו מיום 21.2.2019 (להלן: החלטת מגבלות העיון), וטענות העורר בעניין זה נדחו בעבר על ידי בית משפט זה בבש"פ 2004/19 מיום 25.3.2019 ואף בבש"פ 6229/18 מיום 19.8.2019 שנדון בפני מותב זה (להלן: בבש"פ 2004/19 ו-בש"פ 6229/18).

לשם הנוחות והבהירות ידונו להלן טענות העורר כסדרן.

4. דיסקים מחקירת משה הלוי (סעיפים 4-24 לערר): לטענת העורר, שני דיסקים המתעדים בתיעוד חזותי את חקירת משה הלוי ולא הועברו לידיו בטענה כי אבדו, מצויים כנראה בתיק חקירה שמספרו 222 והמשיבה אינה רוצה למסרם. עוד טען העורר כי דיסק המכיל תכני חיפוש בחומר המחשב של משה הלוי הועמד לעיונו במשרדי המשיבה בטענה כי מצויים בו פרטים הפוגעים בפרטיות צדדים שלישיים, טענה שלדבריו היא טענה בעלמא לנוכח עמדתו של משה הלוי כי אין מניעה למסרו לעורר וליתר הנאשמים ולאחר שעיון העורר בדיסק העלה כי עיקר החומר בדיסק נוגע לנאשמת שהועמדה לדיון יחד עימו (להלן: הנאשמת 1) ואשר על פי הנטען בכתב האישום הוא היה מבצע בצוותא יחד עימה וחלק קטן ממנו נוגע לאדם אחר, ויש בו כדי לנקות את העורר באחד האישומים. עוד לטענתו, התנאים במשרדי המשיבה אינם מאפשרים עיון ממשי, מה גם שהדיסקים היו בידי בעבר, בטרם נקבעו מגבלות העיון בהם, הוא צפה בהם וחלקים מהם אף נשמרו במחשבו הפרטי כהכנה למשפט. ערר שהגיש ביחס לדרישה להפקדת 20,000 ש"ח כתנאי להעברתם לידי נדחה בהיבט של סבירות סכום ההפקדה בלבד, מבלי שנערך דיון ביחס לסיווג הדיסקים כפרטיים (בש"פ 2004/19 הנ"ל).

המשיבה מצידה ביקשה לדחות את הערר בעניין זה על הסף משום שיש בו כדי לעקוף החלטה קודמת של בית משפט זה, שדחה את השגות העורר על הגבלות העיון שהוטלו על חומר החקירה בעניינו. בדיון הבהירה באת-כוח המשיבה, כי לאחר בירור הסתבר שחקירת משה הלוי אינה כוללת תיעוד חזותי וציינה כי בדיסק המבוקש מצויה התייחסות נרחבת לעניינים של צדדים שלישיים וביניהם, עובדות רווחה.

החלטת בית המשפט קמא לדחות את הבקשה התבססה על תגובת המשיבה לפיה הדיסק, שתחילה נטען כי אבד, אותר ויועבר לידי העורר; ביחס לדיסק ובו חומרי המחשב קיבל בית המשפט את עמדת המשיבה לפיה הוא יועבר לעיון העורר בתנאי ההפקדה הכספית שנקבעו בהחלטתו מיום 21.2.2019, משום שגם בו מצויים פרטים הפוגעים בפרטיותם של צדדים שלישיים. עוד נקבע כי עתירת העורר להעביר את הדיסק לעיונו ללא תנאי, אינה אלא ניסיון לעקוף החלטה שיפוטית חלוטה.

לא מצאתי מקום להתערב בהחלטת בית המשפט קמא בעניין זה. על פי הצהרת המשיבה – אין בנמצא דיסק תיעוד חזותי של חקירת משה הלוי והדיסק המתעד חיפוש בחומר המחשב שלו כולל פרטים רבים הנוגעים לפרטיות צדדים שלישיים. בנוסף, ערר קודם של העורר כאן על ההחלטה להגבלת זכות העיון, נדחה בבש"פ 2004/19 וניסיון נוסף לערור עליה, באופן עקיף, נדחה על ידי בהחלטתו מיום 19.8.2019 (בש"פ 6229/19, פסקה 21) וטעמים אלו נכונים גם כעת.

5. דיסק שמספרו 294: לטענת העורר לא ברור האם הדיסק הוצא מחומר החקירה או שהוא רשאי לקבלו לידיו בכפוף להפקדה כספית, כשלמעשה דיסקים אחרים של אותו גורם נמסרו לידיו. לפיכך, הוסיף וטען כי נדרש מיפוי של עמוד 2

החומר האצור בדיסק ופרפרזות על הטקסטים הרלוונטיים. בנוסף טען העורר כי בהחלטת בית המשפט קמא בוצע שינוי של הדיסקים הנכללים בהחלטה שמכוחה הוא נדרש להפקיד ערובה כספית כדי לקבלם לידיו. בדיון לפני ציין העורר כי, למעשה, עותקים של הדיסקים מצויים בידי גורמים שיש לו גישה אליהם והוא מבקש לגשת למשיבה עם אותם גיבויים ולמספר אותם בהתאם. באת כוח המשיבה הצהירה כי המשיבה רואה בחומרה עניין זה ותפעל לבירור העניין וכי מכל מקום, אין הדבר פוטר אותה מלפעול להגנת הפרטיות של אותם צדדים שלישיים.

לגופו של עניין, טענה המשיבה כי העורר יכול לקבל את הדיסקים לידיו בכפוף להפקדת הערובה הכספית שנקבעה בהחלטת מגבלות העיון וכן כי תמלילי השיחות הועברו לידיו כשלשיתתה, יש הבדל בין השיחות המוקלטות לבין התמלילים מבחינת עוצמת הפגיעה בפרטיות צדדים שלישיים.

בית המשפט קמא קיבל את עמדת המשיבה כי מדובר בשלושה דיסקים, שלאחר שהוצא מהם חומר חסוי שענינו בשיחות עו"ד-לקוח, הם כוללים מידע הפוגע בפרטיות צדדים שלישיים ולכן העיון בהם כפוף לתנאים שנקבעו בהחלטתו מיום 21.2.2019.

יש לדחות את הערר בעניין זה. טענות העורר לגבי שיוך הדיסקים הן טענות ספציפיות שאינן מגלות עילה להתערבות, ואין הן מוסיפות עילות חדשות המצדיקות התערבות לאחר שטענותיו הכלליות לגבי מגבלות העיון נדונו ונדחו בבית משפט, כאמור לעיל.

6. רשימת דיסקים שהועברו להעתקת הסנגורים: בית המשפט קמא קיבל את הבהרת המשיבה כי מדובר ברשימה שונה מזו אחרת שאלה הפנה העורר ויש בכך כדי להסיר את החשש לקיומם של דיסקים ש"גורלם לא נודע".

טענת העורר היא כי אין בדיסקים אלו כל עניין פרטי המצדיק הגבלת העיון בהם ויש למסרם לידיו, שכן רשימת הדיסקים משתנה חדשות לבקרים. עוד טען כי בית המשפט קמא לא התייחס לטענה כי מדובר, לפי כותרתם, בחומרים שזמינים ברשת האינטרנט. בדיון לפני ביקש העורר להורות לבית המשפט קמא לבדוק את הדיסקים אחד לאחד ולבחון האם אכן יש הצדקה להגבלת העיון מטעמי הגנת הפרטיות.

המשיבה מצידה טענה כי השגות המבקש הן השגות מהותיות המתייחסות להעדר קיומה של הצדקה להגבלת זכות העיון, טענות שהעלה במספר הזדמנויות בעבר בבית משפט זה ונדחה הן בבית המשפט המחוזי והן בבית משפט זה בבש"פ 2004/19 הנ"ל.

גם בעניין זה לא מצאתי כי יש ממש בערר. בבש"פ 6229/18 העלה העורר טענה דומה, ולפיה אין בדיסקים כל חומר הפוגע בפרטיות וכי חלקם כוללים חומר שפורסם ברשת האינטרנט, ביחס לכלל הדיסקים שלגביהם הוטלו הגבלות שונות על זכות העיון וההעתקה (שם, פסקה 21), הטענה נדחתה והדברים יפים גם כאן.

7. טיוטת כתב האישום בעניינו של עו"ד אפי נווה והודעה לאחר שימוע על ביטול עבירת הקשר: לטענת העורר, החומר המבוקש דרוש לו על מנת לבסס את טענתו לאכיפה סלקטיבית כדי שיוכל להראות שהמשיבה חרגה מהוראותיה

בעניין העמדתו לדין, משייחסה לו עבירות של קשירת קשר יחד עם עבירות מוגמרות, אף כי בעניינו של עו"ד נווה הושמטה עבירת קשירת הקשר מטיטוט כתב האישום לאחר השימוע, מטעם זה ובכך, לטענתו, זכה עו"ד נווה ליחס מיוחד. העורר גם ציין כי עו"ד נווה הוא עד מהותי לעניין שניים מהאישומים שבכתב האישום.

בית המשפט קמא דחה את הבקשה בקבעו כי אין רלוונטיות לחומר המבוקש לטענות שמעלה העורר.

בתשובתה הפנתה המשיבה להחלטת בית המשפט קמא בעניין זה ולהערתו כי פתוחה לעורר הדרך להעלות את הטענה בהליך העיקרי המתנהל נגדו.

דין הערר להידחות גם ביחס לטענה זו. מקובלת עלי החלטת בית משפט קמא כי אין כל רלוונטיות לעניינו של נווה על עניינו של העורר. מעבר לנדרש אוסיף, כי עיון בהנחיות פרקליט המדינה - הנחיה 3.1 הכנה וניסוח כתבי אישום, סעיפים 90-93, מעלה כי הכלל עליו התבסס העורר בבקשתו, מסויג בשיקול דעת בהתאם לנסיבות המקרה, ואין כל קשר בין עניינו של עו"ד נווה לסוג העבירות המיוחסות לעורר.

8. בקשה לעזרה משפטית: לטענת העורר בבש"פ 7748/18 (31.1.2019) הורה בית משפט זה להעביר לידי חומר של עזרה משפטית והמשיבה העבירה לידי בקשה אחת בלבד אף שקיימת בקשה נוספת שקדמה לה, מחודש ינואר 2016, שלא הועברה לעיונו, והדבר נלמד מחומר שהתקבל מהרשויות בארה"ב במענה לבקשת מידע. בית המשפט קמא קבע כי העורר לא ביסס את טענתו וכי אם יוכיח כי נסתרת חזקת התקינות המנהלית העומדת למשיבה - יוכל לשוב ולטעון בעניין זה.

המשיבה חזרה והצהירה כי בהתאם להחלטת בית משפט זה בבש"פ 7748/18 הנ"ל, מסרה לעורר עותק מן הבקשה לעזרה משפטית וכי לא קיימת כל בקשה לעזרה משפטית מחודש ינואר 2016. עוד ציינה כי טרם מתן ההחלטה, עיין בית המשפט קמא במסמכים שאותם הציג העורר אולם לא השתכנע כי יש בהם כדי לבסס את הטענה.

לנוכח הצהרת באת כוח המשיבה, בבית המשפט קמא כמו בבית משפט זה, לא מצאתי טעם טוב להתערב בהחלטת בית המשפט קמא והערר בעניין זה נדחה.

9. עיון במכתב השימושים המותרים מטעם פטרוסון: לטענת העורר לא קיבל לידי מכתב כאמור, משום שמה שקיבל אינו תואם את לוח הזמנים שבהם הועברו החומרים לידי המשיבה. המשיבה ציינה כי כל המכתבים בעניין, מן המועדים הרלבנטיים (20.9.2016, 22.9.2016) הועברו לידי העורר וכי טענתו אינה ברורה. עוד ציינה כי העורר שב ומעלה את הטענה שוב ושוב הן בבית המשפט קמא והן בבית משפט זה - ונדחה.

בית המשפט קמא קבע כי אין כל סיבה לפקפק בהצהרת המשיבה כי כל מכתבי הלוואי בעניין זה הועברו להגנה. לנוכח הפירוט האמור בתשובת המשיבה, לא מצאתי כל עילה להתערב בהחלטה זו. טענת המשיבה בעניין זה הובאה בפני גם בבש"פ 6229/18 (פסקה 31) והתקבלה, ואין כל מקום להידרש לה שוב.

10. עיון בתצהירה של ג'ני זו: לטענת העורר, מדובר בתצהיר המאשר מסמך כאשר המסמך עצמו לא צורף לתצהיר וכן צורף תרגום לקוי של התצהיר ללא אישור של מתורגמן ומבלי שנודעה זהותו.

המשיבה מצידה הפנתה להחלטת בית המשפט קמא שקיבל את עמדתה לפיה כל החומר בעניין זה הועבר לידי העורר, ומוסיפה כי התצהיר הועבר בנפרד מן הרשומה המוסדית. עוד ציינה כי כפי שקבע בית המשפט קמא, קובלנותיו של העורר ביחס לתרגום התצהיר - מקומן בבית המשפט הדן בהליך העיקרי.

בית המשפט קמא קיבל את הצהרת המשיבה כי כל החומר הועבר לעורר וקבע כי בקשות העורר ביחס לתרגום המסמכים אינן רלוונטיות להליך לפי סעיף 74 לחסד"פ.

גם בעניין זה לא מצאתי כי נפלה שגגה בהחלטת בית המשפט קמא לנוכח הצהרת המשיבה כי כל המסמכים הנוגעים לתצהיר האמור הועברו לידי העורר וכי טענות לחוסר הדרוש באישורי התרגום, באופן המונע את הגשת המסמכים, מקומם בעת ההליך העיקרי.

11. עיון בתצהיר או תעודה של עובד גוגל: לטענת העורר, לאחר שבדק את חומר הראיות שהועבר לידי, אין הנמצא תעודה כאמור ביחס למסמכים שהועברו מחברת גוגל. המשיבה מצידה טענה כי טענות ביחס לקבילות מסמכים יכול העורר להעלות רק בהליך העיקרי.

בהחלטת בית המשפט קמא התקבלה הצהרת המשיבה כי לא התקבל חומר מחברת גוגל כחלק מהבקשה לעזרה משפטית וכי אין כל בסיס לטענה בדבר קיומה של רשומה מוסדית בעניין ונקבע כי אין בטענות העורר כדי לבסס את בקשתו. עוד נקבע כי ככל שיש לעורר טענות ביחס ליכולת להגיש מסמכים מחומר החקירה - מקומן בהליך העיקרי.

אין כל מקום להתערב בהחלטת בית המשפט קמא. דומה כי העורר מבקש למנוע שימוש במסמכים מסוימים המצויים בחומר החקירה בנימוקים ראייתיים מכוח סעיף 77 לחסד"פ, על מנת למנוע מצב שבו יוצגו לו מסמכים שלחסרונם הוא טוען במהלך ההליך העיקרי, אלא שמקומן של הטענות בהליך העיקרי, כפי שנקבע ובצדק וזהו המקום שבו יוכל לטעון העורר לסייג להגשת ראיות מכוחו של סעיף 77 הנ"ל.

12. עיון בדוחות חיפוש במחשבים ובטלפונים ניידים המופקים במכשיר הפלקון: לטענת העורר דוחות אלו מופקים באופן אוטומטי ומאפשרים לאתר שינויים - מכוונים או אקראיים - במכשירים שבהם בוצע החיפוש, ומכאן חשיבותם, אלא שהועברו לעיונו דוחות בודדים אף כי בוצעו חיפושים רבים יותר. לחילופין, טען העורר כי היה על בית המשפט קמא להורות למשיבה להכין רשימה מפורטת של כל המכשירים שבהם בוצעו חיפושים כאמור ביחד עם פרטים נוספים.

המשיבה מצידה טענה כי כלל הדוחות שנמצאו בחומר הועברו לידי העורר ועל בסיס זה נדחתה הבקשה. בתשובתה לערר חזרה המשיבה על הצהרתה וזו וצינה כי מקומן של טענות העורר לחוסרים בדוחות הוא בחקירת העדים הרלוונטיים וכי בקשת העורר לקבלת רשימות המכשירים שבהם נערכו חיפושים נדונה ונדחתה בבית משפט זה.

בבש"פ 6229/18 (פסקה 10).

גם כאן אין מקום להתערב בהחלטת בית המשפט קמא, לאור הצהרת המשיבה כי כלל החומר והדוחות מסוג זה המצויים בידה הועברו לעורר, וכפי שציינה המשיבה, בקשה כללית של העורר לקבלת רשימות שניתן להפיקם ביחס למחשבים וטלפונים ניידים שנבדקו נדחתה על ידי בבש"פ 6229/18 בפסקה 10.

13. עיון בתיק חקירה 168: בית המשפט קיבל את הצהרת המשיבה כי התיק אוחד עם תיק 209 וכל חומר החקירה בעניינו נכלל בתיק 209, ודחה את הבקשה. לטענת העורר אין קשר בין שני התיקים וההבחנה ביניהם נחוצה לו על מנת לראות מהו פרסום בגינו הוחלט להגיש כתב אישום לעומת פרסום שהתיק בגינו נסגר בעילה של חוסר אשמה פלילית. בתשובתה לערר, עמדה המשיבה על כך כי התיק אוחד עם תיק 209 וכל החומר הועבר לידי העורר. בבש"פ 6229/18 קיבלתי את עמדת המשיבה כי התיק נגנזוגם כאן לא ראיתי מקום להתערב בהחלטת בית המשפט קמא בעניין.

14. עיון בהודעות סגירה של 150 תיקי חקירה שלא נכללו בכתב האישום: הבקשה נדחתה על בסיס הצהרת המשיבה כי לא קיימים טפסים המהווים הודעות סגירה ולא קיימים נימוקי סגירה שאליהם כיוון העורר. בערר טוען העורר כי הדבר אינו אפשרי ואינו עולה בקנה אחד עם נהלי המשטרה. המשיבה טענה בתשובה כי אין בטרניה זו כל נימוק ממש לערר. ואכן, העורר לא הציג כל עילה המצדיקה לשנות מהחלטת בית המשפט קמא המבוססת על הצהרת המשיבה בדבר היעדר הודעות סגירה.

15. עיון בתיקים שנגנזו ונפתחו מחדש לצורך כתב האישום נגד העורר: הבקשה נדחתה בהיותה כללית, ללא כל התייחסות לתיקים ספציפיים תוך שבית המשפט קמא ציין כי לקבלת מבוקשו יכול העורר לעשות שימוש בסעיף 108 לחסד"פ בהליך העיקרי.

בתשובתה לערר חזרה המשיבה והצהירה כי כל החומר שברשותה הועבר לידי העורר, כי טענותיו הכלליות מבססות רושם שעניין ב"מסע דיג" וכי ככל שהוא מבקש להתחקות אחר הטיפול בתיקים יוכל לחקור את העדים הרלוונטיים בהליך העיקרי.

לא ראיתי מקום לשנות מהחלטת בית המשפט קמא בעניין זה, בהינתן הצהרת המשיבה כי כל החומר המצוי בידה הועבר לידי העורר.

16. טענות לגבי סיווג דיסקים כטעוני הגנה בשל החשש לפגיעה בפרטיות צדדים שלישיים: נדחתה בקשת העורר לבדיקה פרטנית של הדיסקים על ידי בית המשפט על מנת לוודא אם יש עילה להגבלת העיון בהם מטעמי הגנת הפרטיות. נקבע כי זהו ניסיון לערר שוב על החלטת בית המשפט קמא שהערר לגביה נדחה בבית משפט זה בבש"פ 2004/19. בבחינת למעלה מן הצורך נקבע כי עומדת למשיבה חזקת התקינות המנהלית ביחס להצהרתה כי יש בדיסקים חומרים טעוני הגנה בשל פרטיות המתלוננים ובייחוד, הודגש כי לא נמנעה מהעורר זכות העיון אלא שהיא הותנתה בתנאים סבירים.

לטענת העורר בית משפט זה דן בשאלת סבירות סכום ההפקדה בלבד ולא בשאלת סיווג הדיסקים ובפיו שורה של טענות המבססות לשיטתו את הטענה כי אין מקום לסיווג האמור.

דין הטענה להידחות. מקובלת עלי הנמקת בית המשפט קמא כי למעשה, טענות העורר ביחס לסיווג הדיסקים לא התקבלו בבש"פ 2004/19 ואושרו המגבלות על זכות העיון. עוד יש לציין כי טענה דומה ביחס לסיווג הדיסקים העלה העורר גם בבש"פ 6229/19 בפני מותב זה, כשנטען כי דיסקים שסווגו כמוגבלים בעיון בשל פגיעה בפרטיות כוללים חומרים שפורסמו (פסקה 21) והטענה נדחתה משלא מצאתי בה ממש.

טענה נוספת שהעלה העורר בהקשר זה היא כי המשיבה דיברה בשני קולות שעה שבהליך אחר, שבו נתנה הסכמתה לבקשתו של גוף תקשורת לשדר חומרים אלו, שהגיעו לידי (ת"א (ת"א) 38288-06-19 שם טוב נ' מדינת ישראל, (19.6.2019)). עיקר הדיון בעניין זה נערך בשאלה האם מדובר בהאזנות סתר אסורות, ולכך גם התבקשה עמדת המשיבה, שהתרשמה כי אין בקטעים ספיציפיים שפרסומם התבקש כדי לפגוע בפרטיות צדדים שלישיים. לפיכך, לא ראיתי, כי יש בכך כדי להשליך על בקשתו של העורר לביטול הגבלות על זכות ההעתיקה והעיון בחומר החקירה שהוטלו מטעמים של פגיעה בפרטיות גורמים שלישיים.

17. בקשה להטלת הוצאות על עו"ד רפי לוי מפמת"א בשל בזיון בית משפט לאור החלטת מותב זה בבש"פ 2548/19 שעניינה רישום המספר הסידורי על הדיסקים: הבקשה נדחתה על ידי בית המשפט קמא בהיותה חסרת בסיס. עוד נקבע כי העורר מערב בין בקשה לפי פקודת בזיון בימ"ש לבקשה לפסיקת הוצאות.

למען הסדר הטוב, יודגש כי תיאור העורר את החלטתי הנ"ל אינו מביא דברים כהווייתם. לפיכך, וכפי שקבע בית המשפט קמא, אין כל בסיס לבקשה והערר בעניין זה נדחה.

18. בקשה לסיווג דיסקים כחופשיים לעיון: לטענת העורר סיווג דיסקים מסוימים ככאלו הניתנים לעיון במשרדי המשיבה בלבד מטעמי הגנה על פרטיות צדדים שלישיים הוא סתמי ונועד להכשיל ולהתיש את ההגנה. הבקשה נדחתה משום שנדונה והוכרעה, והערר עליה נדחה.

דין הערר בעניין זה להידחות, כפי שגם נקבע בהחלטתי בבש"פ 6229/18, פסקה 21.

19. בקשה לעיון בדיסקים במשרדי המשיבה בכל שעות היממה: הבקשה נדחתה לאחר שבית המשפט קמא קבע כי תנאי העיון סבירים והבקשה לעיון בכל עת מופרכת. בבש"פ 6229/19 קיבלתי את עמדת המשיבה כי העיון במשרדיה מהווה איזון ראוי בין זכות העיון לבין זכות הפרטיות של צדדים שלישיים (סעיף 21) ואין מקום לשנות מהחלטתי זו. כך גם מקובלת עלי קביעת בית המשפט קמא כי בקשתו של העורר כי יתאפשר לו עיון בכל שעות היממה, אינה סבירה. העורר אף יכול לקבל לעיונו דיסקים בתנאים שקבע בית המשפט קמא, החלטה שכאמור אושרה על ידי בית משפט זה.

20. טענה להחזרת כספים ששולמו עבור צילומים של חומרי חקירה חסרי ערך נדחתה ונקבע כי אין מקומה בסעיף 74 לחסד"פ. גם בעניין זה לא ראיתי מקום להתערב בהחלטה, מטעמיה.

21. סוף דבר, דין הערר על כל חלקיו - להידחות.

ניתנה היום, ט'ובחשוןהתש"פ (13.11.2019).

ש ו פ ט
